

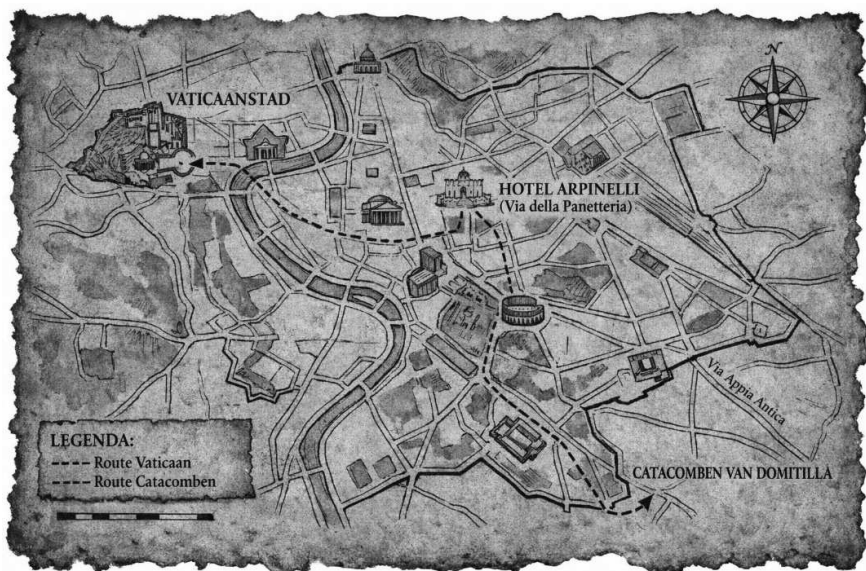

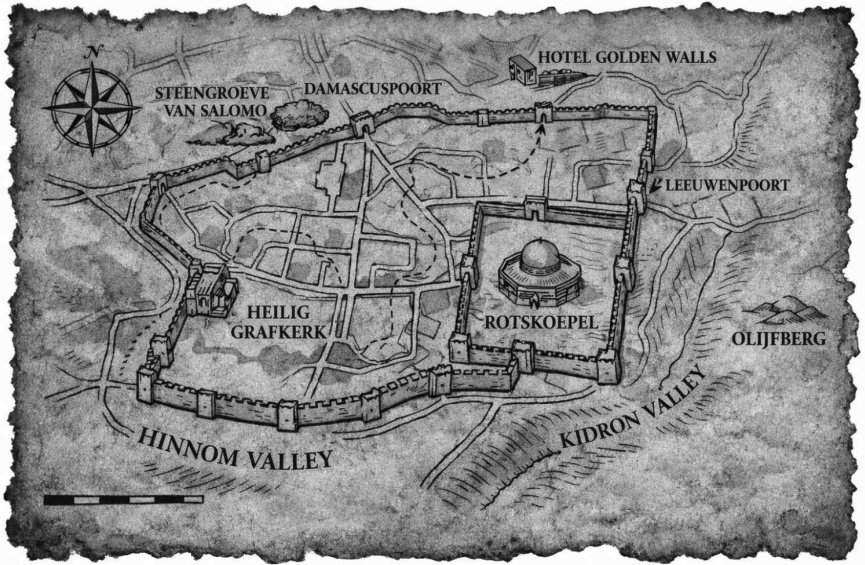
DE SLEUTELS VAN PETRUS

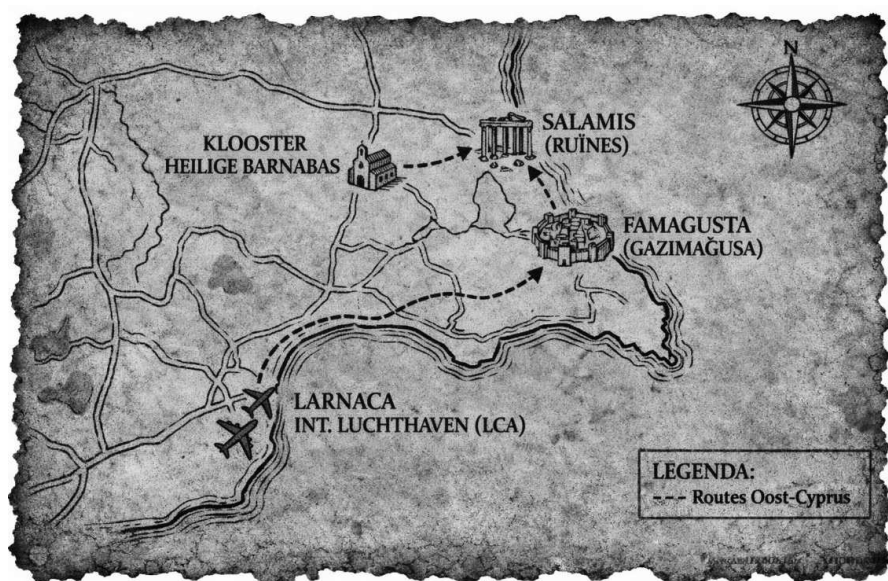
Filip Martens

"De waarheid is één, hoewel de wijzen er op vele manieren over spreken."

Rig Veda

1 Hermonberg, Palestina – 32 n. Chr.

Zijn donkere ogen scanden de zee van groen die zich uitstreckte aan de voet van de Hermonberg. Het dichte bladerdak van het Bashanwoud, beroemd om zijn machtige Syrische eiken waarvan de donkere, knoestige takken een bijna ondoordringbare koepel vormden, werd onderbroken door de dorre heuvelruggen die hoog boven het loof uittorenden.

Vanaf de kale top die hij met moeite beklommen had, en waar de gebroken zwarte basaltstenen onder zijn leren sandalen kraakten, dwaalde zijn blik naar het noordoosten. De imposante, met eeuwige sneeuw bedekte piek van de Hermonberg schitterde als een versteende, zilveren kroon onder de brandende zon. De ijle lucht droeg het hoge gezoem van krekels die zich in de hitte krampachtig aan de rotsen vastklampten. In de verte meende de man het monotone geluid van een herdersfluit te onderscheiden.

Hier en daar doorbrak een gier de leegte. De cirkelende beweging van het aasdier was de enige roering in de lucht.

De enorme massa van de Hermonberg voedde het land. Op de lagere flanken gutste het bronwater van de Jordaan dat ontsproot uit de smeltende sneeuw. Het frisse water veranderde de grond in een lappendeken van vitaliserende moerassen en vruchtbare velden.

In de verte, op de glooiingen van het keizerrijk van Filippus, bespeurde hij de opvallend witte, kalkstenen huizen van enkele schaarse dorpen.

De verschroeiende zon kerfde donkere schaduwsleuven in de bergkammen. De verzengende hitte van dit grensgebied, dat ver

van Jeruzalem verwijderd lag, verweekte de horizon tot een bleek waas, waardoor de contouren van de verste heuvels opgingen in een lavendelkleurige mist.

De lucht was verzadigd met de doordringende geur van wilde tijm die zich subtiel vermengde met de zwavel uit de modder uit de wadi-beddingen. Het landschap was een monument van onverstoorbare pracht, een archief waar de geschiedenis van oude stammen en hun goden in de aarde verankerd was.

Na de slopende klim was de koele bries een welgekomen verademing. De speelse wind waaide door zijn lange, donkere haren en trok plagend aan de plooien van het eenvoudig, linnen kleed dat om zijn pezig lijf gedrapeerd hing. Zijn gezwollen voeten knelden pijnlijk in de sandalen waarvan de leren zolen ondertussen flinterdun geworden waren. De harige, geitenleren tas die dagenlang zijn schouder gegeseld had, lag als een vormeloze prop tussen de plukken taai, bruingebrand gras.

De timmermanszoon staarde dromerig naar het noorden. Daar bevond zich het einddoel van deze reis: Cesarea Filippi, de stad die Herodes Filippi gebouwd had ter ere van de keizer en die genesteld was in de nabijheid van de bruisende bronnen van de Jordaan.

Door de aanwezigheid van de talloze grotten die gewijd waren aan de god Pan vierde het heidendom er hoogtij. Zijn reisgezellen hadden de bestemming daardoor hoogst ongebruikelijk gevonden. De tocht hierheen, veertig kilometer klimmen vanaf de oevers van het Meer van Galilea, had hen uitgeput. Voor de mannen was de reis op zich een test van hun uithoudingsvermogen en hun geloof geweest.

Toen de stad in zicht kwam, had hij zich direct afgezonderd op deze geïsoleerde heuvel die uitkeek over de vallei van de Hula en op de weg naar Damascus. Hij zocht de stilte, zocht zijn Vader in gebed.

Maar de rust werd verstoord. Visioenen, scherper en pijnlijker dan ooit tevoren, flitsten door zijn geest: houten balken, spijkers, het gevoel van een menigte, het gezicht van een verrader, bloed... Beelden van het onvermijdelijke lijden dat hem weldra in Jeruzalem te wachten stond.

Angst, koud en verraderlijk, probeerde zijn hart aan stukken te rijten. Hij duwde de kilte keer op keer weg, maar beseftte dat dit pad noodzakelijk was. Het heden was de voorbereiding op de ultieme confrontatie.

Beneden, verscholen in de welgekomen schaduw van de eeuwenoude eiken, deelden zijn volgelingen een eenvoudige maaltijd. Het brood, dat tijdens de lange tocht hard en droog geworden was, werd weggespoeld met fris bronwater. Het was voldoende om hun fysieke honger te stillen, maar niet de knagende onrust in hun harten.

Gedempte stemmen voerden een gespannen discussie. Waarom had hij hen naar dit afgelegen, half-heidens gebied geleid? Lag de oorzaak van deze tocht bij de bevolkingsgroep die hun meester, in tegenstelling tot wie nog steeds in hem geloofde, de rug toegekeerd had?

Het aanzwellend ongeloof had het enthousiasme van de twaalf regelmatig de kop ingedrukt en hun hoop op een politieke Messias – een nieuwe Makkabeeër die de gehate Romeinse adelaar zou verdrijven – met de grond gelijkemaakt. Deze rabbi

sprak over een ander koninkrijk, over innerlijke verandering, over liefde voor de vijand. Het was allemaal zo verwarrend.

De twijfel zaaide verdeeldheid onder de bevolking en zelfs onder de trouwe volgelingen. Wat wilde hij nu echt? Wie was hij werkelijk? De behoefte aan antwoorden laaide als een hevig vuur in hun binnenste. Ze stonden op, lieten hun maaltijd achter en begonnen aan de steile klim naar de top.

Hij hoorde hen in de verte naderen. Hun aanwezigheid was als een rimpeling in de spirituele stilte die hij zocht. De meester voelde instinctief hun onrust, hun vragen en hun wankelend geloof.

De man opende zijn ogen – de randen rood van vermoeidheid en de innerlijke strijd. Langzaam, met een zekere zwaarte, stond hij op. De dertiger streek traag met zijn hand over zijn gelaat alsof hij een masker van kalmte opzette.

Hij draaide zich om, precies op het moment dat de twaalf, hijgend en bezweet, de top bereikten. Vragen brandden op hun korstige lippen. De rabbi sneed hen de pas af. Ondanks de vermoeidheid klonk zijn stem helder en doordringend.

“Wie zeggen de mensen dat ik, de mensenzoon, ben?”

De vraag verraste hen. Ze keken elkaar onzeker aan. De antwoorden kwamen aarzelend en waren slechts een ondoordachte herhaling van de geruchten die de ronde deden in Galilea en Judea.

“Sommigen zeggen Johannes de Doper, herrezen uit de dood,” zei Andreas.

“Anderen zeggen Elia, die teruggekeerd is zoals voorspeld,” voegde Filippus eraan toe.

“...of Jeremia, of één van de andere oude profeten,” mompelde Bartholomeüs.

Zijn blik werd intenser alsof hij dwars door hun onzekerheid heen boorde en op zoek was naar de kern van hun geloof. Hij wachtte. Daagde hen subtiel uit. Toen drong hij met dwingende stem aan. “Maar jullie... jullie die mij gevolgd zijn, die mijn woorden hebben gehoord, mijn daden hebben gezien... Wie zeggen jullie dat ik ben?”

De stilte die volgde was geladen. Twaalf paar ogen staarden naar de grond, naar elkaar, naar hun leider. Voeten schuifelden. Hun lippen durfden niet te spreken.

Toen stapte één man naar voren: Simon, de ietwat impulsieve visser van Galilea. Zijn gezicht was getekend door het harde leven op en rond het water. De zon had diepe groeven in zijn gelaat gekerfd. Zijn huid was gelooïd door de wind en het zoete water. Maar zijn ogen gloeiden vastberaden.

“U bent de Christus,” galmde zijn stem verrassend krachtig en helder over de heuveltop. “De Messias. De zoon van de levende God.” De woorden zinderden in de broeierige lucht. De andere elf hielden de adem in. Hun ogen waren gefixeerd op de rabbi.

Jezus’ blik rustte lang op Simon. Daarin lag een ondoorgrondelijke melange van ernst, liefde en misschien wel opluchting. Toen hij uiteindelijk sprak, resoneerde zijn stem met een goddelijke autoriteit die alles overstemde.

“Zalig ben je, Simon, zoon van Jona, want deze woorden ontspruiten niet uit jou. Ze zijn niet van vlees en bloed, maar mijn Vader in de hemel heeft ze aan jou geopenbaard.” Hij deed een stap naar Simon toe. “En ik zeg je: jij bent Petrus, mijn Rots, en op deze Rots zal ik mijn gemeenschap bouwen. De poorten van Hades, de macht van de dood zelf, zullen haar niet overweldigen.”

Gesterkt door deze cruciale belijdenis, die het keerpunt van zijn missie markeerde, bukte Jezus zich en pakte zijn gehavende tas op. De apostelen keken gespannen toe.

Petrus zelf voelde een loodzwaar gewicht op zijn schouders neerdalen. De Rots? Hij, een eenvoudige, soms twijfelende visser?

Jezus' hand verdween in de diepte van zijn buidel. Met een doelbewuste beweging haalde hij drie objecten uit het geitenleer. De twaalf sloegen het gebeuren gespannen gade. Wat ze zagen sloeg hen met verbijstering.

Drie sleutels reflecteerden het felle zonlicht met een goddelijke schoonheid. Eén van glanzend goud, één van helder zilver en één van zwaar, donker brons. Ze waren duidelijk van uitzonderlijke waarde en van onovertroffen vakmanschap. Het contrast met de eenvoudige rabbi die ze vasthield kon niet groter zijn.

Waar kwamen deze sleutels vandaan? En hoe kon hij, de zoon van een timmerman uit Nazareth, zulke kostbaarheden bezitten?

Met een vastberaden blik stapte Jezus op Petrus af. De andere volgelingen deinsden onbewust een stap achteruit terwijl ze getuige waren van het zowel plechtig als volkomen onbegrijpelijk momentum.

Liefdevol, bijna teder, nam Jezus de verweerde, door werk en wind getekende hand van de visser. Hij opende de eeltige vingers en legde de drie sleutels er zelfverzekerd in. Het koele metaal voelde als een schok tegen de warme huid van de apostel. Vervolgens sloot zijn meester voorzichtig Petrus' vingers eromheen en vormde ze tot een vuist.

“Ik geef jou de sleutels van het Koninkrijk der Hemelen in bewaring. Ze behoren mij niet langer toe.” Zijn ogen boorden zich in die van Petrus. “Wat jij zult binden op aarde, zal gebonden zijn in de Hemelen; en wat jij zult ontbinden, zal ontbonden blijven.”

Petrus staarde naar zijn gesloten vuist. Vol onbegrip en totaal ondersteboven voelde de man het gewicht en de vormen van de drie sleutels. Sleutels, de symbolen van macht, van toegang, en van goddelijke autoriteit. Maar waartoe gaven ze toegang? Welk Koninkrijk bedoelde hij? En waarom kreeg een eenvoudige visser ze in ontvangst?

De vragen tolden door zijn hoofd. Ze voelden zwaarder en verwarrender dan de fysieke objecten in zijn hand. De nederige Galileër hield de toekomst vast. Een toekomst, gesmeed uit drie edele metalen, waarvan hij de impact nog niet kon bevatten.

2 Brussel, Vrije Universiteit – heden 5 april – 16:26

Professor doctorandus Oliver Blyweert rook de geur van oud papier, leer en een vleugje boenwas toen hij de deur van zijn kantoor op de derde verdieping van het departement archeologie opende. Zijn ogen, getraind om de kleinste afwijking in een aardlaag of een potscherf te detecteren, zagen het onmiddellijk: hier klopte iets niet.

Midden op het glanzend blad van zijn mahoniehouten Louis XVI-bureau – een erfstuk, geen standaard universitair meubilair – lag een in bruin papier verpakt pakketje. Hij was ervan overtuigd dat het er absoluut niet lag toen hij drie uur geleden naar de aula vertrok.

Een grillige frons rimpelde zijn voorhoofd. Hij deponeerde zijn nappa aktetas naast de deur en bewoog zich met de stille tred van een jager naar het bureau. Daar gaf Oliver zich gewillig over aan de comfortabele omhelzing van zijn op maat gemaakte kalfsleren bureaustoel, één van de luxeartikelen die Blyweert zich veroorloofd had in de verder functionele ruimte.

Geruisloos rolde hij dichterbij. De zijkant van zijn hoofd kantelde traag in de richting van zijn rechterschouder terwijl hij het mysterieuze voorwerp geïntregeerd observeerde. Tegelijkertijd wriemelden zijn vingers nerveus aan de zilveren Montblanc-vulpen die steeds een prominente plaats op de brede desk had.

De pen was een geschenk van de rector. *Een symbool van zijn status als hoogleraar en wereldwijd gerespecteerd expert*, had het hoofd van de universiteit gezegd. Voor de professor archeologie

was het echter vooral een praktisch en perfect uitgebalanceerd schrijfinstrument.

Nieuwsgierig tilde hij het pakketje met beide handen op en bestudeerde minutieus elke zijde. Het woog bijna niets. *Vreemd*. Op het inpakpapier stonden geen postzegels of stempels en ook de naam van de afzender ontbrak. Enkel zijn formele naam – Professor Doctor Oliver H.M. Blyweert – werd met kalligrafische lussen, welke deden denken aan een achttiende-eeuws manuscript, op de voorzijde aangebracht.

Dit was geen haastig samengesteld poststuk: dit was verzorgd. Doordacht. Maar door wie? En hoe was die persoon voorbij de faculteitsreceptie en in de beveiligde gang geraakt? Hij sloot zijn kantoor altijd af. Een ijzeren discipline die hij zichzelf oplegde omwille van de onschatbare, eeuwenoude kennis die uitgestald stond in twee kamerhoge boekenkasten.

Op de stevige, eikenhouten boekenplanken prijken zeldzame incunabelen naast handgeschreven middeleeuwse codices. Leren banden met Oudnoorse teksten deelden er een plek met Etruskische linnen boeken waarvan de taal nog steeds een raadsel was. Verslagen van zijn eigen opgravingen in Egypte, Peru, Israël, Ierland en de Schotse Orkneyeilanden lagen broederlijk naast een verzameling van zeldzame eerste drukken van Winckelmann en Champollion. Zijn *oogappels*, noemde hij de unieke collectie liefkozend.

De gedachte aan grijpgrage, onwetende handen die deze schatten zouden besmeuren, was zijn ergste nachtmerrie. Vandaar het overwegend Spartaans karakter van de ruimte: geen afleiding, geen rommel, al zeker geen planten – die stierven bij Oliver sowieso een zekere dood – en vreemd genoeg niet één familiefoto.

Op het bijzettafeltje aan het raam bevond zich een opvallend macaber accent: de gebleekte schedel van een Keltische krijger die gevonden werd tijdens een veenopgraving in Ierland. Al jarenlang vergaapten de lege oogkassen zich aan de moderne Brusselse campus. Bij het zien van de schedel gleden Blyweerts gedachten af naar de gebeurtenissen van deze namiddag.

De Aula Q, de grootste van de Vrije Universiteit van Brussel, had afgeladen vol gezeten. Meer dan tweehonderd studenten, van eerstejaars tot doctorandi, een handvol collega-professoren en zelfs enkele externe curatoren en verzamelaars, werden aangetrokken door zijn reputatie en door de inhoud van zijn lezing: *Etruskische Necropolissen: Vensters op een Verdwenen Wereld*.

Blyweert had gereedevoerd over de fascinerende grafcultuur van het raadselachtige volk dat aan de Romeinse beschaving voorafging. De kleurrijke, levendige fresco's in de tombes van Tarquinia die scènes uit het dagelijks leven en de onderwereld weergaven, de gebeeldhouwde sarcofagen met hun liggende figuren en de vaak vruchteloze pogingen om hun taal te ontcijferen waren de hoofdonderwerpen van zijn uiteenzetting.

De professor had de dikke map met aantekeningen en afbeeldingen, die hij altijd meezeulde als een soort intellectueel vangnet, onaangeroerd op de kathedraal laten liggen. Daarnaast bevonden zich enkele zorgvuldig uitgestalde artefacten: een spiegel van gepolijst brons, fragmenten bucchero-aardewerk en een vergeeld dijbeen uit een van de graven.

De Keltische schedel had hij, bij wijze van historische kwinkslag, ook meegenomen. Quillan, zo had Oliver het stoffelijk overschot gedoopt, keek het publiek met een holle grijns aan vanuit zijn positie naast de beamer.

Blyweerts assistent had met die laatste de perfect getimede PowerPointpresentatie – een spectaculaire en visuele reis door de steden der doden – geprojecteerd.

In het enorme amfitheater hadden de toehoorders twee uur lang geboeid aan zijn lippen gehangen. De archeoloog putte in die tijdspanne moeiteloos uit een reservoir van kennis dat even diep als breed was. Nota's of spiekbriefjes had de man niet nodig. Zijn autoriteit en parate kennis waren onbetwist. Als er ook maar ergens ter wereld een onverklaarbaar, historisch object opdook – van een pre-dynastieke Egyptische scherf tot een steen met mystieke runen – stond Olivers nummer steevast als sneltoets in het mobieltje van menig museumdirecteur.

De aansluitende vragenronde was een intellectueel steekspel geweest. Ambitieuze studenten probeerden hem te pakken op details. Rivaliserende academici zochten naar zwakke plekken in zijn interpretaties. Hij had alle opmerkingen moeiteloos en ad rem gepareerd. Telkens opnieuw werd er geanticipeerd met zijn kenmerkende helderheid waardoor de prof in staat was om de meest complexe materie voor iedereen toegankelijk te maken.

Blyweert kruidde zijn reacties daarnaast maar al te graag met een vleugje ironie, wat bij het publiek steevast het nodige gegniffel veroorzaakte en waardoor de interpellant dikwijls met een paar rode kaken wandelen gestuurd werd.

Het rituele glas Spa Blauw was zoals gebruikelijk het signaal geweest dat het college afgelopen was.

En nu dit: een anoniem pakje, stiekem achtergelaten in zijn persoonlijk heiligdom.

Oliver nam de ivoren briefopener uit de bureaulade. Het was een juweel op zich dat secuur gesneden werd uit een walrustand

die hij gevonden had tijdens zijn expeditie op het Noorse eiland Spitsbergen. Het gladde, koele ivoor voelde vertrouwd in zijn hand. Met de precisie van een chirurg sneed Blyweert het plakband door en vouwde vervolgens het stugge inpakpapier open.

De contouren van een elegant kistje, gemaakt van zwart, bijna lichtabsorberend ebbenhout, werden zichtbaar. Het oppervlak was zijdezacht en zorgvuldig tot een spiegel gepolijst. Rond de randen liep een ragfijn, gouden filigraanwerk. Het patroon ervan was complex, geometrisch, maar niet direct toe te schrijven aan een specifieke stijl of periode. Aan de voorkant zat een minuscule, delicaat slot met een sleutelgat zo fijn als een speldenprik.

Verdorie. Oliver haatte gesloten deuren, gesloten geschiedenissen en in dit geval: gesloten kistjes.

Zijn eerste impuls was het slot te forceren. Hij bedacht zich echter al gauw en zette de scherpe punt van de ivoren briefopener voorzichtig onder het deksel en zocht naar een hefboompunt. Het deksel sprong met een zachte klik omhoog. Tot zijn verbazing was het niet het slot dat opensprong, maar een onzichtbaar veermechanisme. Het kistje was nooit gesloten geweest! De kleine sluiting bleek slechts decoratief.

Voorzichtig tilde hij het deksel op. De binnenkant van het kistje was bekleed met donker, bloedrood fluweel. De stof was oud, maar perfect bewaard gebleven.

Op de bodem lag, precies binnen de contouren van het kistje, een purperen kussen met daarop, als een offer op een altaar, één enkel object: een antieke bronzen sleutel. Het brons zoog het licht van de bureaulamp naar zich toe en straalde een doffe, oude warmte uit. In tegenstelling tot het kistje was hij eerder eenvoudig van vorm, maar van een onnoemelijk potentieel.

Het zwijgzaam voorwerp schreeuwde om aandacht en ontcijfering. Een vraagteken gesmeed in kostbaar metaal.

3 Jeruzalem, Bovenstad – 33 n. Chr.

De laatste stralen van de ondergaande zon toverden een gouden gloed op de witgekalkte muren en nauwe straatjes van Jeruzalem. Een bedrieglijk beeld, want de sfeer in de heilige stad was allesbehalve vredig.

Romeinse legionairs, met borstharnassen en helmen die schitterden in het laatste daglicht, patrouilleerden in kleine groepen door de kronkelende steegjes. Vijf paar loodzware sandalen dreunden repetitief op de ongelijke keien. Van onder de helmbescherming namen waakzame ogen elke beweging in zich op. Hun door de strijd geharde handen rustten losjes, maar alert, op de gevesten van hun vlijmscherpe gladii. Elke lokale bewoner die hun pad kruiste, werd getaxeerd met een mengeling van argwaan en minachting.

De lucht was bezwangerd met de geur van dampende kookvuren, specerijen, dierenmest en de alles overheersende stank van de open riolen. Maar bovenal was hij geladen met de intense spanning die de stad al maandenlang in haar greep hield.

Pontius Pilatus, de Romeinse prefect die zetelde in het nabijgelegen Antoniafort, had de teugels nu nog steviger aangehaald. Extra cohorten waren gemobiliseerd, wachtposten verdubbeld en huizen werden lukraak doorzocht.

De directe aanleiding was een incident dat enkele dagen eerder de fragiele orde op het tempelplein had verstoord. Een rondtrekkende rabbi uit het roerige Galilea, die kort daarvoor nog als een held de stad was binnengehaald en toegejuicht werd door een uitzinnige menigte die palmtakken voor zijn ezel gespreid had,

had de geldwisselaars en duivenverkopers met geweld van het heilige terrein verjaagd. Wellicht een overijverige, religieuze daad, maar eveneens een rechtstreekse uitdaging van de tempelautoriteiten én de Romeinse bezetter die de orde moest handhaven.

Pilatus, de vijfde praefectus civitatum van Judea, zat gevangen tussen de eisen van Rome en de onvoorspelbaarheid van de Joodse religieuze en politieke facties.

Oogluikend had de bestuurder de triomfantelijke intocht toegestaan. Een berekend risico om de massa niet tegen zich in het harnas te jagen tijdens het naderende, altijd gespannen Pesachfeest. Maar de man had kort na zijn intrede de tempel ontheiligd en, erger nog, er waren hardnekkige geruchten dat hij zichzelf *Koning der Joden* noemde. Dat grensde aan majesteitsschennis en rebellie. Een opstand in Judea, in combinatie met de Parthische dreiging die altijd aan de oostgrens loerde, was het laatste wat keizer Tiberius in Rome kon gebruiken.

Pilatus' opdracht aan zijn centurions was ondubbelzinnig: spoor deze Nazarener op, arresteer hem en neutraliseer de dreiging voordat de menigte ontvlamt.

Verscholen in een wirwar van anonieme steegjes in de bovenstad en ver weg van de monumentale pracht van de Tempelberg en de Romeinse forten, lag een onopvallende, stenen woning die eigendom was van een welgestelde ambachtsman.

De avondschemering slokte de laatste resten daglicht gulzig op. Schaduwen werden langer. Hoog boven de platte daken was een biddende valk nog snel op zoek naar een laatste maal. Het gebouw leek stil en verlaten. Flauw maanlicht begon door de tralies van de spaarzame, hooggeplaatste ramen te vallen.

Op de begane grond, waar overdag een werkplaats was, heerste een vredige duisternis. Alleen het gejaagd getrippel van een muis, die zich schalks tegoed deed aan wat graankorrels uit een gescheurde jutezak, verstoorde er de stilte. Boven klonk het gedempt gemompel van mannenstemmen.

Twaalf mannen zaten rond een lange, zware tafel van donker, handbewerkt hout. Vier eenvoudige terracotta olielampen op standaards verspreidden een warm, flakkerend licht, waardoor hun gezichten en de contouren van de kamer in een constant spel van licht en schaduw gehuld werden. De silhouetten dansten op de ruw bepleisterde muren en weerkaatsten in de donkere, geschaafde cederhouten draagbalken van het plafond.

Aan het hoofd van de tafel zat een dertiende man: de rabbi. Zijn gezicht was getekend door de innerlijke spanning die sinds enkele dagen zijn gemoed aanhoudend martelde. Een geseling die schril contrasteerde met de eeuwige kalmte die hij uitstraalde.

De man zat aan tafel met dezelfde intense, bijna pijnlijke concentratie als tien maanden eerder op die eenzame heuveltop bij Cesarea Filippi. Het moment waarop hij Petrus zelfverzekerd zijn sleutels had toevertrouwd. Hij leek de angstige gesprekken van zijn volgelingen doelbewust te negeren.

Zijn apostelen praatten zacht, hun stemmen hees van bezorgdheid. De angst was bijna tastbaar in de warme, benauwde lucht van de kleine bovenkamer. Ze spraken over het incident in de tempel, over de zichtbaar toegenomen Romeinse patrouilles, over de grimmige blikken van de priesters en farizeeërs die ze op straat hadden waargenomen.

Hun meester was in direct gevaar. Zij waren in gevaar! Waarom leek hij dit niet te zien, of erger nog, het te ontkennen?

Waarom bleef hij handelingen stellen die de autoriteiten – zowel de Joodse als de Romeinse – alleen maar verder tegen hem in het harnas joegen? De nervositeit gierde door hun kelen en verkrampde hun magen.

Op de tafel stonden schalen met platte desembroden en kruiken met de zure, alledaagse wijn van Judea. Niemand had echter aanstalten gemaakt om te eten of te drinken. De eetlust was hen vergaan.

Plotseling hief Jezus zijn hoofd. Zijn donkere, doordringende ogen aanschouwden de aanwezigen één voor één, waarbij hij zijn blik telkens heel even op hun bezorgde gezichten liet rusten. Er ging een kalmte van hem uit. Een sereniteit die hun onrust enkel leek uit te vergroten.

“Ik weet dat jullie bezorgd zijn,” zei hij met heldere stem. “De afgelopen dagen waren moeilijk, maar noodzakelijk.” Zijn blik werd nog intenser. “Ik heb jullie hier bijeengeroepen, mijn trouwste vrienden, om dit avondmaal met mij te delen.”

Hij strekte zijn hand uit en schoof een van de schalen met daarop ongezuurd brood naar zich toe.

Alle gesprekken verstomden abrupt. Twaalf paar ogen waren nu volledig op hem gericht. Ze vergaten hun angst heel even in de verwachting van wat hij zou zeggen of doen.

Hij nam een van de platte broden, hield het even omhoog in het flakkerende lamplicht en sprak toen met warme en vertrouwde stem de traditionele Joodse zegebede uit. Daarna brak hij plechtig het brood en deelde de stukken uit aan de mannen rond de tafel.

“Neem en eet,” zei hij, “Want dit is mijn lichaam, dat voor jullie zal gegeven worden.”

Verbijsterd keken ze elkaar aan. De volgelingen konden de impact van de woorden niet bevatten, maar ze voelden intuïtief aan dat dit een moment van diepe betekenis was.

Al zwijgend namen de apostelen de hompen aan. Sommigen keken hem vragend aan, anderen sloegen de ogen verlegen neer. Een ongemakkelijke stilte, die enkel door het sputteren van de olielampen doorbroken werd, viel over de aanwezigen.

Toen nam hij de eenvoudige tinnen beker, vulde die met de donkerrode wijn uit één van de aardewerken kruiken en hief de kelk op. “Drinkt allen hieruit,” zei hij terwijl zijn blik die van zijn leerlingen onverbiddelijk vasthield. “Dit is mijn bloed. Het bloed van het Nieuwe Verbond dat binnenkort voor velen vergoten zal worden tot vergeving van de zonden.”

De woorden waren schokkend, bijna godslasterlijk. Zijn bloed? Een Nieuw Verbond? Waar had hun meester het in hemelsnaam over?

Hij keek hen nog steeds indringend aan. “Voorwaar ik zeg jullie: Ik zal van nu af aan niet meer drinken van de vrucht van de wijnstok, en dit tot op de dag waarop ik hem opnieuw met jullie zal drinken in het Koninkrijk van mijn Vader.”

Jezus bracht de beker naar zijn lippen, sloot zijn ogen en dronk een kleine slok. Toen gaf hij de beker aan Petrus die naast hem zat.

Petrus' hand trilde toen hij de beker aannam. Met een mengeling van ontzag en intense verwarring zette hij de metalen rand aan zijn lippen. De aardse smaak van de zure wijn bevochtigde zijn tong. Op zijn beurt gaf hij de kelk door aan Andreas.

De wijn ging in stilte van man tot man rond. Niemand sprak. Het gonsde in hun hoofden. De draagwijdte van zijn woorden drong langzaam tot hen door. Een Nieuw Verbond dat bezegeld werd met zijn bloed? Zijn bloed! Onmogelijk! Neen, ze interpreteerden zijn boodschap vast verkeerd. Hij sprak in metaforen zoals altijd. Hij zou niet sterven. Hij was de Messias! Hij moest zich vergissen.

Jezus zag hun verwarring, hun ongeloof en angst. Hij doorbrak de loodzware stilte door zacht een psalm te neuriën, een oude lofzang op Gods trouw. Het gezang klonk melancholisch.

Aarzelend vielen de anderen één voor één in, hun stemmen een vreemde mix van diepe vrees en oprechte devotie. Ze zongen onwennig samen, een laatste moment van eenheid voordat de nacht en het op handen zijnde verraad hen uit elkaar zouden drijven.

Later, toen de lofzang weggestorven was en de apostelen, alleen of in kleine groepjes, het huis verlaten hadden om de koele nachtlucht op te zoeken in de nabijgelegen Hof van Getsemane, bleef Jezus alleen achter in de schemerige bovenkamer.

Hij had Judas, zoals verwacht, heimelijk alleen zien wegglijpen. Het aangezicht van de apostel was getrokken door het knagend onbehagen dat hem langzaam verteerde. De man zou binnenkort zijn duister plan uitvoeren. Het moest nu eenmaal zo gebeuren.

Gelaten keek Jezus naar de kelk die nog op tafel stond. Op de bodem glinsterde nog een restje wijn. Met een doelbewuste beweging goot hij de laatste druppels weg op de stenen vloer, nam een linnen doek en veegde de beker zorgvuldig schoon.

“Het bloed van het Verbond,” fluisterde hij zacht. De woorden waren nu niet langer een profetie, maar een vaststaand feit.

Een diepe zucht, vol verdriet en acceptatie, ontsnapte aan zijn lippen. Hij stond op. Het was tijd. Hij moest de nacht in, zijn volgelingen achterna in de Hof, waar het laatste bedrijf van zijn aardse missie zich zou voltrekken. Hij wist wat hem te wachten stond en ging zijn lot vastberaden tegemoet.

4 Brussel, Vrije Universiteit – heden, 5 april – 16:47

Oliver Blyweert hield de sleutel onder de sterke lichtstraal van zijn verstelbare bureaulamp. Ondanks de verouderde legering bemerkte hij een natuurlijke reflectie.

De sleutel vertoonde opmerkelijk genoeg geen sporen van de gebruikelijke groene corrosie die je zou verwachten bij een bronzen artefact dat eeuwen, zo niet millennia, oud leek te zijn. Was er aan deze legering een ongebruikelijk element toegevoegd of was het object doorheen de tijd gevrijwaard van lucht en vocht geweest, zodat het perfect geconserveerd werd? Olivier dacht er het zijne van.

Hij draaide het kleinood langzaam rond. Zijn vingertoppen – getraind om de kleinste oneffenheid in steen of metaal te detecteren – verkenden nauwgezet het oppervlak. Het gewicht was substantieel. De legering voelde stevig en koel aan. Waartoe diende deze sleutel? En misschien niet onbelangrijk: wie had de moeite genomen om hem zo heimelijk in zijn afgesloten kantoor achter te laten?

Voorlopig schoof hij al die vragen opzij. De studie van het object was belangrijker op dit moment. De archeoloog nam het over van de speculant. Gefocust onderzocht Oliver de baard die het complexe uiteinde dat een onbekend slotmechanisme moest bedienen. Het ontwerp ervan was fascinerend asymmetrisch, met vreemde uitsparingen die hij niet direct kon plaatsen binnen een bepaalde historische periode.

Zeker niet Romeins, dacht Blyweert. Romeinse sloten waren robuuster en vaak eenvoudig van ontwerp. Middeleeuws dan?

Neen, die sleutels hadden meestal een meer gotische of gestileerde vorm. Dit voorwerp was anders dan de artefacten die hij tot nu toe bestudeerd had. De vorm was zonder meer uniek.

Hij draaide de sleutel om en richtte zijn blik op de tien centimeter lange, cilindrische steel.

Toen zag Oliver ze voor het eerst: minuscule, bijna onzichtbare krasjes. Slijtage door gebruik? Onwaarschijnlijk, de sleutel was in uitzonderlijk goede staat. En de krasjes, ze leken daarvoor te regelmatig.

Hij reikte naar de bovenste lade van zijn bureau. Zijn vingers vonden op de tast de vertrouwde vorm van zijn krachtige loep, een professioneel model met ingebouwde ledverlichting. Hij klikte het heldere licht aan en hield de loep met vaste hand boven de steel. Zijn rechteroog, door de sterke lens tot het groteske oog van een diepzeevis vervormd, analyseerde nauwgezet de piepkleine inkepingen.

Plots voelde hij een vertrouwd signaal dat zijn lichaam beroerde. Een ijskoude rilling liep vanuit zijn nek naar zijn schouderbladen. Een gevoel dat Blyweert benoemde als zijn *persoonlijke radar*, zijn jachtinstinct dat een patroon herkende of een anomalie signaleerde.

Dit waren helemaal geen door slijtage veroorzaakte krasjes. Daarvoor waren ze te fijn en te gelijkmatig. Ze waren doelbewust aangebracht met een uiterst fijn en scherp instrument.

Geleidelijk aan transformeerden de chaotische lijntjes tot herkenbare structuren. Dit waren inderdaad geen beschadigingen. Het waren tekens. Letters! Een schrift dat hij herkende, maar al jaren niet meer was tegengekomen. Een geschreven boodschap in

een taal die hij zeker niet verwacht had te vinden op een object als dit.

Het katapulteerde hem terug in de tijd, naar een opgraving onder de brandende zon van de Sinaiwoestijn. Daar had hij stoffige perkamentfragmenten, met exact dezelfde hoekige symbolen, gered uit een ingestorte grot. Aramees schrift, de lingua franca van het Midden-Oosten in de tijd van het Tweede Tempeljodendom. De taal die Jezus van Nazareth zelf gesproken zou hebben.

De inscripties op de Sinai-fragmenten had hij destijds met grote moeite ontcijferd met de deskundige hulp van Avram Ben-Josef. Een briljante, maar heerlijk excentrieke Israëlsche taalkundige en expert in oude Semitische talen.

De man woonde in het oude stadje Tekoa, een gekoloniseerde nederzetting op de Westelijke Jordaanoever die op ongeveer zestien kilometer ten zuiden van Jeruzalem gelegen was. Vanuit de authentieke woning hadden de taalkundige en zijn echtgenote een uniek uitzicht op de Judese woestijn. Op gebied van dode talen was Avram een wandelende encyclopedie. Een man die Aramese dialecten kon lezen alsof het de ochtendkrant was.

Een golf van opwinding, vermengd met een flinke dosis ongeloof, overweldigde hem. Aramees? Hoe kon dit object, dat dus mogelijks tweeduizend jaar oud was, in deze onberispelijke staat verkeren? Brons vergaat. Het corrodeert in de grond. Tenzij... tenzij het onder perfecte omstandigheden bewaard gebleven was.

De steel van de sleutel was smal. Er was niet veel ruimte voor tekst. Hooguit een paar woorden. Wat stond er in hemelsnaam op deze dekselse sleutel gegraveerd?

Een brede glimlach verscheen op Olivers gezicht. De eerste, voorzichtig optimistische gedachte sinds hij het mysterieuze

pakketje had ontdekt. Dit was geen routineklus meer. Dit was een echte puzzel. De aanwezigheid van een artefact dat de wetten van de tijd leek te tarten, met bovendien een boodschap uit het hart van één van de meest cruciale periodes in de menselijke geschiedenis, was een uitdaging die de kern van zijn passie raakte.

Hij aarzelde geen seconde meer en greep naar de binnenzak van zijn colbert waaruit hij zijn smartphone opdiepte. Opgewonden scrolde hij door zijn contactlijst en zocht naar Avrams nummer. Daar verscheen het al.

Blyweerts duim zweefde even onbeslist boven de groene belknop. Een telefoontje naar Israël. Een vraag over een tweeduizend jaar oude taal op een antieke sleutel die anoniem op zijn bureau werd afgeleverd. Het klonk allemaal zo absurd. Maar hier lag hij, tastbaar en echt.

Oliver raakte zelfverzekerd het groene hoorntje aan. Terwijl het belsignaal in zijn oor klonk, staarde Oliver dromerig in de verte naar het Atomium.

Een onmetelijke kloof van tijd en ruimte scheidde deze stad van de wereld waarin de sleutel gesmeed en gegraveerd werd. Maar misschien, heel misschien, stond hij op het punt die kloof te overbruggen.

De dag, die zo voorspelbaar was begonnen met een college over Etruskische doden, had een wending genomen die hij nooit had kunnen voorzien.

5 Jeruzalem, Drie dagen na de kruisiging – 33 n. Chr.

De zon was nog maar een bleke belofte achter de kam van de Olijfberg. In de gehuurde kamer, die nauwelijks meer was dan een kale cel met een verschoten slaapmat, wat krakemikkig meubilair en een stenen waterkruik, hing de geur van angst en oud zweet. De ochtendstilte werd er ruw doorbroken door iemand die zenuwachtig en aanhoudend op de gammele buitendeur ramde.

Petrus verstijfde. De apostel hield zich nu al twee dagen schuil in een stoffige buitenwijk van Jeruzalem. Daar hoopte hij, door de wirwar van lemen hutten en smalle, ongeplaveide steegjes, op te gaan in de anonimiteit.

Hij draaide zijn hoofd en was zich toen pas opnieuw bewust van de overrijpe kaki die onbeweeglijk in zijn hand lag en tussen zijn mond en de tafel zweefde. Koud zweet gutste uit zijn poriën. De angst, zijn opdringerige metgezel sinds die vreselijke nacht in de Hof van Getsemane, deed het bloed in zijn aders stollen. Onbewust hield de man zijn adem secondenlang in.

Petrus legde de vrucht neer op de ruwe tafel. Het kleverige sap droop van zijn nerveuze vingers. Verdwaasd bekeek de man zijn harige hand en veegde het vervolgens schoon aan zijn grof geweven tuniek. Zijn ooglid trilde. Slaap had hij nauwelijks gehad.

Zijn bewegingen waren houterig en traag, alsof zijn lichaam nog steeds verdoofd was door de schok en het verdriet. Telkens hij de ogen sloot, zag hij hem en zijn doodstrijd aan het kruis op Golgotha, die kale heuvel met daarop het vervloekte Schedelplein.

Het gemartelde lichaam, de doornenkroon, het bloed, zijn laatste, hartverscheurende kreet... Het beeld verschroeide zijn netvlies en was een onuitwisbaar brandmerk op zijn ziel.

Verdomme! Daar was dat opdringerig geklop alweer. Dit was geen patrouille. Dit was iemand die wist dat hij hier was.

Met bonzend hart schoof hij de zware houten grendel, die zijn enige beveiliging vormde, opzij. Petrus zette de deur voorzichtig op een kier, terwijl hij zijn voet stevig achter de deur plantte. Argwanend tuurde hij met toegeknepen ogen de steeg in.

In de ochtendschemering stond een hijgende vrouw. Haar donkerblauwe gewaad was bedekt met stof en dauwdruppels. Langs haar gezicht kleefden verwarde, vochtige lokken.

Petrus schrok. Een paar bekende ogen staarden hem overstuur aan. De ogen, die recent zoveel gezien hadden, waren rood en gezwollen van het huilen, maar binnenin gloeide een verwilderde opwindung. Maria Magdalena stond overduidelijk doodangsten uit.

“Petrus!” hijgde ze, haar stem een gebroken fluistering. “Hij is... hij is weg!”

De apostel staarde haar aan. Zijn brein weigerde de woorden te verwerken. “Weg?” Zijn stem was schor. “Wat bedoel je, vrouw? Wie is weg?” Diep vanbinnen wist hij het antwoord al voordat zij dat kon uitspreken.

“De meester!” stamelde Maria. Ze liet haar tranen de vrije loop. “Het graf... de steen is weggerold! En hij... hij ligt er niet meer!”

“Weggerold?” Petrus’ ogen werden groot van ongeloof. “Onmogelijk! Die steen is gigantisch. Er zijn minstens vier sterke mannen nodig om die te verplaatsen!”

Hij schudde zijn hoofd terwijl er zich vreselijke gedachten van hem meester maakten. Grafschennis? Hadden de priesters of de Romeinen zijn lichaam gestolen om verdere onrust te voorkomen?

“Wie heeft dit gedaan,” brulde Petrus.

“Ik weet het niet! Johannes en ik gingen bij zonsopgang naar het graf om het lichaam te zalven zoals voorgeschreven wordt,” legde Maria stamelend uit. “De steen was weg en het graf is leeg! Kom mee, Petrus! Je moet het met jouw eigen ogen zien!”

De verdoving maakte plaats voor een golf van adrenaline. Hij moest het inderdaad zien.

Petrus greep zijn ruwe mantel, sloot de deur en volgde Maria die al haastig wegsnelde door de ontwakende steegjes. Ze renden, keken schichtig om zich heen, en struikelden over losse stenen. Hun ademhaling stokte. Al hijgend glipte het tweetal door een kleine, onbewaakte zijpoort in de massieve stadsmuur, waarna ze gebogen hun weg vervolgden naar de graftuin die eigendom was van de rijke raadsheer Jozef van Arimathea. Terwijl ze de laatste heuvelrug beklommen, doemde in de verte het rotsgraf op.

Vanuit de flank van de heuvel leek een donkere mondholte hen gulzig naar zich toe te zuigen. De massieve sluitsteen, die ze drie dagen geleden met zoveel moeite voor de opening gerold hadden, lag enkele meters verderop in het gras alsof hij door een onzichtbare reuzenhand moeiteloos opzij geworpen was.

Maria deinsde achteruit, haar hand voor haar mond geslagen. Instinctief zocht de vrouw beschutting achter Petrus' brede, gebogen gestalte.

Met lood in zijn schoenen en een hart dat wild tegen zijn ribben beukte, naderde Petrus de open grafkamer.

De lucht die uit de opening kwam was koel en rook vaag naar de mirre en aloë waarmee ze het lichaam hadden behandeld. Petrus boog zich voorover en stapte de duisternis binnen. Zijn wijd opengesperde pupillen moesten even wennen aan het zwakke ochtendlicht dat naar binnen viel. De apostel ontwaarde stilaan de contouren van de in de rots uitgehakte kamer.

Rechts zag hij de arcosolium, het stenen verhoog waarop ze zijn in fijn linnen gewikkeld lichaam zorgzaam te ruste gelegd hadden. De bank was leeg. Alleen de grafdoeken lagen er nog. Ze werden daar niet achteloos achtergelaten zoals hij eerst dacht. Nee, het linnen waarin Jesus' lichaam gewikkeld was geweest, lag er plat en ineengezakt en de soudarion, de doek die over zijn hoofd gelegen had, lag zorgvuldig opgerold aan het hoofdeinde.

Wie zou bij het stelen van een lijk de moeite nemen om de doeken op die manier achter te laten? Het leek wel alsof het stoffelijk overschot in het niets opgelost was.

“Mijn God,” stamelde Petrus.

De verbijstering maakte plaats voor een nieuwe, onthutsende gedachte die zich langzaam in zijn verwarde geest begon te vormen. Dit inzicht leek bijna niet te geloven, maar het was onmogelijk te negeren. Hij staarde met open mond naar de lege bank, naar de achtergelaten doeken en tenslotte naar Maria Magdalena.

“Ze hebben hem helemaal niet meegenomen,” riep hij opgewonden uit.

6 Israël, Tekoa – heden, 5 april – 19:13 lokale tijd

Het ouderwets gerinkel van de vaste telefoon verstoorde de serene avondstilte die het bescheiden stadje gesluierd had.

Tekoa, strategisch gelegen op een heuvelrug tussen de uitlopers van de Judeese woestijn en de meer vruchtbare gronden richting Jeruzalem, ademde geschiedenis. Ooit was het de thuis van de profeet Amos; nu een rustige, doorsnee gemeenschap. Voor geleerden als Avram Ben-Josef was Tekoa de perfecte uitvalsbasis.

De stad lag in de nabijheid van heel wat archeologische sites, maar daarnaast voldoende ver van alle hectiek zodat hij er zich in alle rust kon wijden aan de studie van de talen die al eeuwenlang niet meer gesproken werden. Op deze plek had Avram, dé expert in de diepste schaduwen van de Semitische linguïstiek, zijn toevlucht en thuis gevonden.

Het telefoongerinkel stopte abrupt toen de oproep beantwoord werd.

“Shalom?”

“Shalom Bathseba. Met Oliver Blyweert.” Hij herkende de stem onmiddellijk, ook al was het maanden geleden dat hij haar voor het laatst sprak.

Bathseba, Avrams veel jongere, energieke vrouw. De stabiele factor in het leven van de soms wat wereldvreemde geleerde.

“Hoe gaat het met jou en die vrolijke grijsaard? Leg je hem nog steeds flink in de watte?” probeerde Oliver luchtig.

Er viel een ongemakkelijke stilte aan de andere kant van de lijn. Oliver nam enkel het zacht geknetter van wat statische ruis

waar. Toen hoorde hij de ingehouden, trillende ademhaling die gevolgd werd door een geluid dat klonk als een onderdrukte snik.

Een ijskoude rilling beroerde Olivers ruggengraat, sneller en onheilspellender dan de gebruikelijke prikkeling bij een archeologische ontdekking.

“Avram...” Bathseba’s stem fluisterde gebroken door verdriet. “Oliver... hij... hij is er niet meer.” De woorden vielen als stenen in de stilte. “Het gebeurde enkele maanden terug. Zijn hart... het hield er plotseling mee op...”

Blyweert voelde prompt de grond onder zijn bureaustoel wegzakken. Zijn hand verkrampde en wurgde het mobieltje.

Avram, met zijn bulderende lach, zijn wilde grijze haardos en ogen die fonkelden van intellectuele passie als hij een obscure tekst ontrafelde. De man die zijn enige hoop was om de inscriptie op de sleutel te ontcijferen. Dood?

Flarden uit het verleden flitsten voorbij zijn troebele ogen.

Hij herinnerde zich de lange avonden waarop ze, kromgebogen over fragiele perkamenten, zaten te discussieerden over de nuances van één enkel woord. Blyweert ervoer opnieuw de hitte die hun tent omgetoverd had in een Finse sauna, proefde het prikkende, door zijn neus ingeademde stof, de gedeelde opwindende bij een ontdekking...

“Bathseba... ik... ik weet niet wat ik zeggen moet.” Hij stamelde. Zijn woorden voelden hol en ontoereikend. “Mijn... mijn oprechte deelneming. Dit is afschuwelijk nieuws.”

Deze mokerslag kwam meedogenloos hard aan. Avrams dood was niet alleen een persoonlijk verlies, maar ook rondt een professionele catastrofe.

De bronzen sleutel op zijn bureau – het object dat hem minuten geleden nog zo opgewonden had – voelde plotseling koud en betekenisloos aan. De weg naar het antwoord op zijn vragen was abrupt geblokkeerd.

“Dank je, Oliver,” zuchtte Bathseba aan de andere kant van de lijn, haar stem nog steeds breekbaar. “Het gemis is ondraaglijk. Elke dag opnieuw.”

Ze vertelde met horten en stoten over die fatale namiddag.

De geur van ongezuurd brood had het huis gevuld terwijl ze matses aan het bakken was. Avram zat ondertussen met een oud manuscript op schoot verscholen onder zijn favoriete cypres. Toen ze hem later die dag een kop thee bracht, vond ze hem met verwrongen en asgrauw gezicht ineengezakt terug.

“Hartstilstand,” hadden de artsen haar onverschillig meegedeeld. “Zelfs als je er onmiddellijk bij geweest was... Tekoa ligt te afgelegen. We hadden nooit op tijd het ziekenhuis bereikt.”

Haar stem trilde door het intense schuldgevoel. Een last die door geen enkele logica kon worden weggenomen.

Minutenlang spraken ze nog, haalden ze herinneringen op aan Avrams passie, zijn humor, zijn unieke gave om dode talen tot leven te wekken. Het was een pijnlijk en ongemakkelijk gesprek. Een requiem door een krakende telefoonlijn.

Blyweert beloofde haar te bellen, te schrijven, misschien zelfs langs te komen. Hij meende de woorden op dat moment, maar wist dat zijn beloftes waarschijnlijk verloren zouden gaan in de maalstroom van zijn eigen leven en werk.

Verslagen beëindigde Blyweert het gesprek. Zijn arm hing slap naast zijn lichaam. Het toestel bengelde losjes tussen de

bevende vingers. De stilte in zijn kantoor voelde plotseling loodzwaar aan.

Hij staarde verdoofd naar de telefoon en vervolgens naar de bronzen sleutel die nog steeds onder de bureaulamp lag. Het blinkende metaal leek hem grijnzend aan te kijken.

Plotseling waren de Aramese woorden opnieuw hermetisch verzegeld. Avram was niet meer; zijn kennis voor altijd vervlogen.

Daar stond hij dan, met een mysterieus artefact in zijn hand en een raadsel dat alleen maar groter leek. De archeoloog zou een andere weg moeten vinden. Maar welke?

7 Aalst, België - De avond voordien, 4 april – 19:58

De ondergrondse schietbaan rook naar verschoten kruit, wapenolie en lood. Elsa Nollan lag geconcentreerd op haar buik op de rubberen mat. Tegen haar schouder klemde ze een dodelijk precisie-instrument. De Accuracy Lapua Magnum – een militair scherpschuttersgeweer – voelde aan als een efficiënt verlengstuk van haar lichaam. Haar linkerhand ondersteunde de lange loop, de rechter omsloot de pistoolgreep.

Tussen de ogen van het doelwit rustte het ragfijn draadkruis van een uit de kluiten gewassen oculair. Elsa's wereld werd gereduceerd tot het uitvergroete beeld van het kartonnen silhouet vijftig meter verderop.

De wijsvinger van de vrouwelijke schutter spande zich om de trekker. Elsa ademde rustig en beheerst. Terwijl ze zich maximaal focuste, ademde ze langzaam uit... In die fractie van een seconde, de stilte tussen twee rustige hartslagen, kromde haar vinger zich.

Ondanks de oorbeschermers hamerde de knal tegen haar trommelvlies. De gecontroleerde terugslag voelde vertrouwd aan.

Elsa zag door de kijker dat, precies op de plaats waar het draadkruis had gerust, een klein rond gaatje zat.

In een vloeiende beweging bediende ze de grendel, wierp de hete huls uit, en voerde een nieuw, glimmend patroon in de kamer. De vrouw versmolt opnieuw met het wapen en richtte dit keer vastberaden op de hartstreek. De ingeademde lucht ontsnapte alweer geleidelijk uit haar longen. Voltreffer!

Een schel elektronisch signaal verbrak bruusk de stilte in de ruimte. Elsa Nollan ontspande, haalde de zware oorbeschermers van haar hoofd en vergrendelde het aanvalswapen terwijl de schietschijf met een sissend geluid over de metalen rail naar haar toeschoof.

“Millimeterwerk, Nollan. Zoals altijd,” zei de potige ex-paracommando die achter haar stond. Dirk gaf haar een kameraadschappelijk klopje op de schouder. “Je verleert het niet sergeant.”

Elsa lachte, rekte zich even uit en scheurde het doorboorde karton tevreden van de houder. Twee schoten, allebei in de hoogste scorezone, ontsierden het gerecycleerd bordpapier. Ze beschikte duidelijk nog steeds over de geroutineerde kunde van een oudgediende.

Het scherpschieten was niet zomaar een hobby. Het was een minutieus aangeleerde vaardigheid, haar ijskoud opgedrongen door een vader die verteerd werd door een onmetelijk verdriet en een hartverscheurende angst. Een dodelijke competentie gesmeed in het vuur van een gitzwarte tragedie die jaren terug plaatsvond op een kille zaterdagavond.

Aalst, 9 november 1985

Boven de gangpaden van de Delhaize zoemden de tl-lampen monotoon. Myriam Dedecker had haar winkelmandje gevuld met boodschappen voor het weekend en stond verveeld in de lange rij aan kassa drie. Het was druk zo vlak voor sluitingstijd. De kooplustigen haastten zich om nog snel de laatste, broodnodige aankopen te doen vooraleer de supermarkt sloot.